

stăteam pe patul de șipci, în poziție verticală. Călăul care îmi aplica cea mai grozavă tortură era o femeie. Avea o biciușcă specială din oțel, lucrată frumos, artistic. Loviturile erau aplicate de sus în jos. Durerea acestor lovituri era atât de mare, încât de multe ori mi-am pierdut cunoștința înainte de a se termina întreg tipicul torturii (...) Pentru tortură erau scoși doi-trei oameni din camere diferite. În timp ce unul era torturat, ceilalți așteptau cu groază să le vină rândul. S-a întâmplat să fiu scos pentru tortură în aceeași serie cu Mircea Vulcănescu. Torturarea mea se terminase și acum zăceam aruncat

într-un colț, pe jos. La rând era el. După ce l-au torturat, pentru a nu știu câta oară, prin bătaia pe tot corpul a căzut în nesimțire. Era plin de sânge. Un țigan robust l-a luat de un picior, târându-l pe jos. Capul îi bălăngănea în dreapta și-n stânga, ca o minge legată cu sfoară trasă de un copil zglobiu. Cum trecea tocmai prin dreptul meu, m-am târât puțin să îi îmbrățișez capul și să-l încurajez... Îmbăindu-l cu apă rece, a contractat o congestie pulmonară și după câteva zile a murit, sporind mormintele necunoscuților de pe câmpul din vecinătate cu încă unul.

Sursa: razbointrucuvant.ro

PROGRAMUL LITURGIC

- **Miercuri: 29 ian.** / 18:00 – Vecernia
- **Joi: 30 ian.** / 08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
- **Vineri: 31 ian.** / 18:00 – Sfântul Maslu, 19:00 – Cateheză
- **Sâmbătă: 01 feb.** / 18:00 – Vecernia
- **Duminică: 02 feb.** / 08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

„Nu trebuie să ne înșelăm. Vremea ce vine nu e o vreme de triumf pentru creștinism. Cum n-a fost nici cea care pleacă. Ci ca tot veacul, vremea ce vine e o vreme de nădăruire. O vreme-n care se vor număra oile de capre, însă nu se vor despărți, cum nici grâul de neghină! S-a schimbat numai sensul ispitelor! Puterile celor ce intră în acest apocalips sunt numărate. Nimic mai primejdios decât să intri-n el naiv și fără să știi ce te așteaptă!”

- Mircea Vulcănescu

♦ Nr. 57 / 26 ianuarie 2014 ♦

DESPRE MIRCEA VULCĂNESCU

PR. GHEORGHE HOLBEA: Mircea Vulcănescu este o literă în Evanghelia Duhului Sfânt care se scrie de la Cincizecime până la

sfârșitul veacurilor. El nu are nevoie să fie justificat de nimeni în fața noastră, deoarece faptele și viața vorbesc cu prisosință. Nu el are nevoie de recunoștința noastră, pentru că Dumnezeu l-a primit în ceata sfinților, ci noi avem nevoie de a realiza modelul lui într-o lume cu prea mulți oameni inteligenți, dar care găsesc justificare, argumente, pentru propriile ticăloșii. Poate că tragedia timpului nostru este că avem prea mulți oameni deștepți, dar prea puțini oameni care trăiesc în sfințenia adevărului. Mircea Vulcănescu împlinește în chipul cel

mai fericit cuvintele Evangheliei: *Întru aceasta vor cunoaște oamenii că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste unul față de altul, iar mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu poate să aibă: ca viața să și-o pună pentru fratele său.*

MARGARITA-IOANA VULCĂNESCU: Nu se putea să nu-l iubești. Adâncimea privirii, lumina surâsului, bunătatea fără margini, și puterea. Când îl vedeai, răsărind deodată în clipa cea mai grea, știai că erai salvat. Credeai că a întârziat, ori că ceva l-a reținut, ori că a uitat...? – și deodată îl vedeai, era acolo, tocmai când trebuia, unde trebuia – ca prin farmec, nodurile se dezlegau, piedicile se dădeau în lături, totul era neted și limpede (...). Așa l-am cunoscut noi, așa l-au cunoscut fetele noastre: purtător și aducător de bucurie, de ușurare, de împăcare, niciodată de gâlceavă, de supărare. Viața noastră curgea ca o apă liniștită, oglindind cerul – diminețile erau deschideri spre bucurii noi, spre fericire. Și totuși, o teamă ascunsă, tainică, de care niciodată n-am scăpat: că odată, fericirea asta prea mare să nu se năruie.

MIRCEA ELIADE: Fusese dăruit cu toate darurile. Iar când au venit încercările, Mircea Vulcănescu le-a

primit senin și încrezător; într-un anumit fel misterios, se integrău vieții lui religioase. În câteva zile a pierdut tot: avere, glorie, situație socială și academică, familie, libertate. Dar a rămas același, nu s-a îndoit și nici nu s-a tăgăduit; a continuat să mărturisească cu aceeași senină fermitate credința și încrederea lui de totdeauna.

IOAN IANOLIDE: Era un bărbat înalt, frumos, plin de prestigiu și cu o remarcabilă personalitate... În temniță vorbea și cuvântul lui era ascultat. Îi învăța să gândească pe cei care fuseseră conducători ai țării. Concepția sa era una profund creștină, de pe poziții politice democratice. Îl vedeam adesea la biserică (pe vremea când biserica din Aiud nu fusese încă transformată în W.C.). Întreținând o febrilă activitate intelectuală în rândul deținuților, Mircea Vulcănescu era un inamic declarat al marxiștilor. Din cauza unor prelegeri ținute la Jilava, a fost dus la camera neagră, aproape dezbrăcat, împreună cu alți "bandiți"... Nu a murit atunci, dar revenind la Aiud a continuat să vorbească, iar ei au continuat să îl pedepsească până ce l-au ucis. A fost un om cu caracter de diamant.

SANDRA VULCĂNESCU: În anul 1952, tata a fost transferat de la închisoarea din Aiud la cea din Jilava, pentru o anchetă (care, de fapt, îl privea pe un alt Vulcănescu, numit Ion). În acea vreme regimul deținuților de la Jilava devenise un coșmar neîntrerupt, vădind limpede intenția de exterminare a cât mai multora dintre ei: bătaii crunte zilnic, înfometare, înghesuirea cât mai mare a deținuților în celule mici, lipsite de aer, sau totala lor izolare în frig, în întuneric și în umezeală pe durate lungi, tortura cu sau fără anchete și îngrijire medicală inexistentă. Într-una din zile tata a fost scos din celulă cu alți 6 deținuți. Au fost duși în curte unde, punându-li-se niște păături în cap, au fost puși să alerge în cerc, în timp ce 4 torționari îi băteau sălbatic cu ciomege și bastoane de cauciuc. Tatii i-au rupt o coastă care i-a perforat pleura. Apoi au fost dezbrăcați la piele și aruncați de-a valma în celula nr. 16 zisă „Neagra”, o încăpere din beci, cumplit de rece și cu dușumeaua udă. Au fost ținuti acolo timp de 26 de ore, nemâncăți și neputându-se sprijini decât de pereții uzi. Mai întâi au încercat să se încălzească alergând prin murdărie dintr-un colț într-altul și frecționându-și spinările unul altuia până ce, răpuși de oboseală au fost nevoiți să se întindă pe jos. Atunci

tata le-a spus: „Dacă tot trebuie să murim aici, să-l salvăm barem pe cel mai tânăr. Să-l culcăm pe trupurile noastre”. Așa au făcut. Dar tata, care avea coasta ruptă și pleura străpunsă, lipit cum era de cimentul ud, s-a îmbolnăvit de pneumonie. Ceilalți, prin minune, au scăpat cu viața din acea groaznică încercare. Fiind readus la Aiud unde, în continuare, nu i s-a dat nicio îngrijire, pe fondul de pneumonie, tata s-a îmbolnăvit de tuberculoză și s-a stins în chinuri, la 28 octombrie al aceluiași an. Camiluş Demetrescu mi-a povestit că a întâlnit, cu mulți ani mai târziu, la Spitalul Brâncovenesc pe un laborant tuberculos ce se numea Lăzărescu. Acesta i-a spus (în mare taină) că era Tânărul pe care tata, împreună cu ceilalți cinci deținuți, îl luaseră în brațe spre a-l salva de la moarte.

NICOLAE CRĂCEA (martor ocular): În spatele bucătăriei de la închisoarea de la Aiud era o baie cu dușuri pe care aproape orice deținut o știa. Lângă baie era o cameră dotată cu un pat de șipci. Deasupra patului era o grindă pe care se fixa o pereche de cătușe. De câte ori am fost introdus în această cameră pentru tortură, cătușele erau fixate sus pe grindă și mă așteptau. Eram dezbrăcat în pielea goală și legat cu cătușele de mâini. Cu picioarele